

Pinnyey Szilárd Samu:
Én-Te-töredékek

*Függönylendülés: Te jöttél meg.
Csendre inted az ablakokat.
majd velük együtt távozol.*

*

*Reped a sarkad, a botlás már egészen tiéd,
de folyvást új ütemet találsz az eltűnésben.*

*

*Az ikonok makacssága,
a haladás látszólagos megtörése:
ez van arcodra írva.
Nem is érted. Elkéstél továbbfutó magadtól,
a beismerés beismerhetetlen.*

*

*Meg se kéne próbálni.
Mindig mondtam...
Közötted akarok maradni,
nekem itt kényelmes...*

*

*Hova vitted
szoknyád alatt
a végítéletet,
amit annyira vártam?*

*

*Vereségedbe igazán beleszerettem.
Tagjaid törődése érdekel,
„és mindegy mi nyel el”, mert látlak.
A tekintet tűzterébe férköztél;
jelenlétem ívei szemöldöködet
követik, mert abban rejlik görbületed*

*

*A kövek becsülete, vagy a virágok szeplői.
Ami szép volt itt, most egy új ekliptikát
tart pályán köveivel és virágaival,
s pusztán véletlen a motivikus egyezés,
a hasonlatos fájás az elveszettekkel.*

*

*A fülkagylók porcai rendezkednek.
Szemed szálain az első, és utolsó
sugarak szikráznak.*

*

*Fölhímezték,
vesszők és villanások.
Elemi kicsinység,
halálig velünk marad.*

*

*Hideg van.
Arcodba húzod: eltűntél.*

*Tömörré jegesült a jóindulat,
a földről veszem fel halálodat.
és már meg sem hallom
az élet melletti érverést.*